

Els residus franquistes

Tot això no ha estat suficient per netejar el partit de conspicus elements franquistes, que de tant en tant es reatren. O bé fan declaracions a favor del règim sud-africà (Guillermo Kirkpatrick), o bé van als funerals de la viuda de Franco, o bé es despengen arrenglant-se amb les posicions de Pinochet, la bèstia negra de qualsevol demòcrata mundial. No és estrany que aquests personatges, molt vinculats tots ells a Manuel Fraga, estiguin majoritàriament a la contra d'Hernández Mancha, el qual consideren massa feble. I no és estrany, per tant, que els joves aliancistes actualment al poder reaccionessin violentament davant de les declaracions del senador.

L'anomenada nova generació que ocupa la direcció d'AP no és franquista, en el sentit que durant la dictadura eren simples estudiants i algun, com Alberto Ruiz Gallardón, no devia ser ni tan sols batxiller. En termes generals no se'ls pot acusar de vinculacions directes amb aquell règim. Per això no s'avenen amb els elements més significats com a franquistes i aprofiten in-

cidents com aquest per defenestrar-los. La caiguda de Manuel Fraga fou sens dubte el colp més dur que va patir aquest sector, que encara conserva llocs preeminents com demostra la vice-presidència segona del Senat d'Arespachoga, o l'escó d'eurodiputat de Fernando Suárez.

Juan de Arespachoga va començar la seva carrera política al Ministeri d'Informació i Turisme de Manuel Fraga. Vinculat a la Rumasa de Ruiz Mateos va fer una certa fortuna personal, que alguns consideren reunida amb mètodes molt discutibles. Substituí Carlos Arias Navarro com a alcalde de Madrid en els darrers anys del franquisme i si no va ser el pitjor fou senzillament perquè abans ocupà la butaca Arias, que s'havia preocupat de fer miques la ciutat. Ell, però, la considera la seva època daurada i diu que l'enyora. Tementat per Fraga, entrà a AP des del primer dia i el 1982 i el 1986 fou elegit senador per Madrid. Per aquesta raó, hi ha qui el considera més fraguista que no «franquista». Aquesta vegada sense el paraigua de Fraga, el seu franquisme l'ha perdut. Bon vent i barca nova. □

BARRIONUEVO ES POT ASSEURE A LA BANQUETA DELS ACUSATS

El cas Amedo esquitxa més alt, encara

El govern de Felipe González està nerviós. La possible implicació del mateix ex-ministre de l'interior, José Barrionuevo, en el cas Amedo està deteriorant la seua imatge

J. Hernández

Contra tots els pronòstics i a pesar de les pressions del fiscal general, Javier Moscoso, els dos funcionaris de policia implicats segons el jutge Baltasar Garzón en les activitats terroristes dels GAL no han estat alliberats. Tots assenyalen que el processament del subcomissari Amedo i l'inspector Rodríguez serà cosa de dies.

Aquesta qüestió ha situat el nerviosisme en el centre de la vida política del govern i ha intranquil·litzat la Moncloa. Per primera vegada s'admet, de moment reservadament, la possibilitat que alts caps policials i inclús l'ex-ministre de l'Interior Barrionuevo, acaben a la banqueta dels acusats relacionats amb activitats il·legals en la lluita contra ETA. Mai, després de deu anys de guerra molt bruta contra ETA, havia estat tan real aquesta possibilitat.

De moment, en els cercles dels assessors governamentals no es deixa de fer

Javier Moscoso, fiscal general.

voltes al tema per veure com es troba una eixida que no siga perjudicial per a la imatge del govern, ni per al prestigi de la justícia ni per a l'eficàcia de la lluita contra ETA. Combinar aquests tres elements sense deixar-ne fora cap, comentà a EL TEMPS una font de la Moncloa, «és un dels problemes polítics més difícils de resoldre amb què ens hem trobat des de 1982».

Però, el problema fonamental està encara en la pròpia personalitat dels protagonistes de l'afer. Amedo i Domínguez, dels quals tant en cercles jurídics com polítics sembla existir un convenciment absolut sobre la seua culpabilitat, són dos experimentats lluitadors contra ETA, i possiblement, tenen molts secrets que, si no els saben guardar, perjudicarien qualsevol dels governs més recents.

Des d'aquesta perspectiva se suposa que tots dos funcionaris tenen en les seues mans una arma teòrica amb la qual pressionar perquè se'ls hi done la llibertat provisional. Aquesta arma és la seua millor defensa i la major garantia que tenen per al futur.

Aquest és, fonamentalment, el tema que té més nerviós el govern i els responsables de la lluita antiterrorista, sense oblidar tampoc la reacció d'altres funcionaris policials en cas que foren processats i condemnats. La resposta corporativa que es va produir davant la condemna dels funcionaris processats per la desaparició del Nani, un delictes de moltes menys implicacions polítiques, fou tan dura que el govern no vol ni sentir a parlar de la possibilitat que Amedo i Domínguez siguen condemnats a molts anys de presó.

Tal com estan les coses, el nerviosisme és general i, com sempre, es tolen mal les crítiques dels mitjans de comunicació i es busquen culpables fora de les àrees on s'han gestat les presumptes irregularitats. Les relacions entre el govern i els mitjans de comunicació són, probablement, les pitjors que han viscut els darrers mesos, i s'està intentant pressionar amb constants telefonades a les empreses periodístiques editores perquè aquestes no esbomben temes com el dels GAL i les presumptes intervencions telefòniques.

Aquesta incomprensió del paper dels mitjans de comunicació, lluny de demostrar la innocència del govern davant determinades acusacions, porta l'opinió pública al convenciment que alguna cosa han de tapar quan reaccionen d'aquesta manera.

Realment, sona a Watergate el fet que es relacione Amedo amb alts càrrecs del govern. □